

Την πρώτη φορά ήλθε για να σώσει τον κόσμο· τη δεύτερη θα έλθει για να τον κρίνει.

/ [Πεμπτουσία](#)

Τίποτ' άλλο δεν είναι τόσο βέβαιο στη ζωή μας παρά ότι θα πεθάνουμε. Το γεγονός ότι γεννηθήκαμε και είμαστε σε τούτο τον κόσμο οδηγεί στη βεβαιότητα πως μια μέρα θα φύγουμε. Κάθε μέρα το βλέπουμε και το διαπιστώνουμε, πως άνθρωποι γεννιούνται κι άνθρωποι αποθνήσκουν· άλλοι έρχονται κι άλλοι φεύγουν. Αλλά κι άλλο ένα είναι το ίδιο βέβαιο, πως θα κριθούμε, πως θα δώσουμε δηλαδή λόγο για τη διαγωγή μας σε τούτη τη ζωή. Αυτή είναι κοινή πίστη, ριζωμένη μέσα σε όλους τους ανθρώπους όλων των λαών κι όλων των αιώνων. Αλλά έχουμε «βεβαιότερον τον προφητικόν λόγον»· η θεία Γραφή ομιλεί για τη μεγάλη και επιφανή ημέρα της κρίσεως, κι ο Ιησούς Χριστός για τη δευτέρα του παρουσία, καθώς θα το ακούσουμε αύριο στο Ευαγγέλιο της θείας Λειτουργίας.

Η δευτέρα παρουσία του Ιησού Χριστού και η κρίση είναι η πράξη του Θεού, στην οποία καταξιώνεται η διδαχή του Ευαγγελίου, η πίστη της Εκκλησίας και ο βίος των πιστών. Την ευαγγελική, ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος την ονομάζει «ηδίστην», δηλαδή γλυκύτατη περικοπή, που οι πιστοί την ακούν από το στόμα του Κυρίου, τη μελετούν με σπουδή και την κρατούν στη μνήμη τους με κατάνυξη. Η Εκκλησία επισφραγίζει το Σύμβολο της πίστεως με την προσδοκία της αναστάσεως και της κρίσεως· «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν...». Η πληροφορία της συνείδησης μας και ο λόγος του Ιησού Χριστού στην ευαγγελική περικοπή αρκούν για να μας πείσουν, αλλά είναι σαφής και ο λόγος του Αποστόλου, όταν γράφει προς Εβραίους· «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δε τούτο κρίσις».

Αλλά πολλοί από τους ανθρώπους δεν το βάζουν στο μυαλό τους μήτε πως θα πεθάνουν μήτε πως έχουν να κριθούν από το Θεό για τα έργα τους. Είναι το χειρότερο που μπορεί να πάθει ο άνθρωπος. Βγάλε από μέσα σου τη μνήμη του θανάτου και το φόβο της κρίσεως κι ύστερα κατέβασες τον εαυτό σου στη θέση

του κτήνους και δεν κρατιέσαι πουθενά. Μάλιστα όταν είσαι νέος. Οι νέοι, σαν και να μην είναι τόσοι γέροι γύρω τους, σαν και να μην το βλέπουν πως κάθε μέρα αποθνήσκουν άνθρωποι. Ξεγελιούνται λοιπόν από τα νιάτα τους κι από την υγεία τους και θαρρούν πως πάντα θα είναι νέοι, πως δεν θα πεθάνουν ποτέ και πως δεν έχουν να δώσουν λόγο για τον τρόπο της ζωής τους. Κι όμως το πιο ευεργετικό για όλους, κι όταν είμαστε νέοι κι όταν θα γεράσουμε, είναι η μνήμη του θανάτου. Όλη η ζωή των σοφών ανθρώπων και των άγιων του Θεού είναι μνήμη θανάτου. Όσο είναι πικρό, άλλο τόσο είναι και σωτήριο να θυμάται ο καθένας μας πως θα πεθάνει. Όποιος δεν ξεχνά το θάνατό του είναι κοντά, για να μην αμφιβάλλει πως τον περιμένει η κρίση και η ανταπόδοση του Θεού.

Ο Ιησούς Χριστός μίλησε καθαρά και είπε για τη δευτέρα και ένδοξη παρουσία του. Την πρώτη φορά ήλθε ταπεινά και φτωχά· τη δεύτερη θα έλθει με όλη τη θεϊκή του δόξα. Την πρώτη φορά ήλθε για να σώσει τον κόσμο· τη δεύτερη θα έλθει για να τον κρίνει. Την πρώτη φορά έδωσε την εντολή της αγάπης· τη δεύτερη θα κρίνει με δικαιοσύνη. Όχι μόνο ως Θεός ούτε μόνο ως άνθρωπος, αλλά ως Θεάνθρωπος· ως Θεός, που είναι απόλυτα δίκαιος και ως άνθρωπος, που ξέρει την ανθρώπινη ασθένεια. Ο ίδιος το είπε, ότι «ο Πατήρ πάσαν την κρίσιν δέδωκε τω Υιώ». Ο Υιός, που ήλθε για να σώσει τον κόσμο, ο Υιός και θα τον κρίνει. Και θα τον κρίνει με τα λιγότερα, για να σωθούν περισσότεροι, γιατί ο Θεός θέλει να σωθεί ο κόσμος. Δεν θα σωθούν μόνο όσοι δεν θα το θελήσουν, όσοι ούτε με διδασκαλία ούτε με σημεία θα θελήσουν να πιστέψουν στο Χριστό. Αυτοί και τώρα το ίδιο λένε και τότε το ίδιο θα πουν «Κύριε, πότε σε είδομεν;». Πού και πότε τον είδαμε το Χριστό;

Εδώ τώρα είναι, που η ευαγγελική περικοπή, για τη δευτέρα παρουσία του Ιησού Χριστού και για την κρίση του κόσμου, παίρνει ένα απροσμέτρητο βάθος και μια μέγιστη κοινωνική σημασία. Όχι μεγάλα λόγια και θεωρίες, αλλά μικρά και καθημερινά πράγματα. Όχι τάχα θυσίες και θεαματικές πράξεις, αλλά ψωμί για τον νηστικό και ρούχο για τον γυμνό κι ένα ποτήρι νερό για τον διψασμένο. Το ελάχιστο, που μπορεί να δώσει ο καθένας κι όχι μόνο το μέγιστο, που μπορούν και πρέπει να δώσουν οι λίγοι. Όταν καταδικάζουμε την κοινωνική αδικία και ανισότητα, και δεν έχουμε άδικο, ξεχνάμε πως η αναλογία της ευθύνης πέφτει σε όλους.

Και συμβαίνει όσοι μόνο φωνάζουν γι' αυτά τα πράγματα, να μην είναι πάντα οι πιο φτωχοί και αδικημένοι. Αλλά είναι φυσικό, όταν το κοινωνικό κήρυγμα δεν ξεκινά από την πίστη στο Θεό, και σαν εφαρμογή της εντολής του Θεού για δικαιοσύνη και αγάπη, τότε χάνεται, σαν αόριστη και θεωρητική διδασκαλία, έξω από τα πρόσωπα και τα πράγματα, που είναι η ζωή. Και είναι πάλι φυσικό όταν δεν

πιστεύουμε στο Θεό ούτε και στον άνθρωπο πιστεύουμε. Τότε δεν είναι ο άνθρωπος, σαν αδελφός μας και αδελφός του Ιησού Χριστού, που μας πονάει, αλλά το δόγμα και η θεωρητική διδασκαλία του κάποιου κοινωνικού συστήματος, στο οποίο πιστεύουμε.

Μια είναι η αλήθεια, ότι μας περιμένει ο θάνατος κι ύστερα μας αναμένει κρίση. Όπως και να 'χει θα δώσουμε λόγο για τη ζωή μας. Μάθαμε να λέμε πως οι φυσικοί νόμοι είναι απαράβατοι, μα πιο πολύ απαράβατοι και αμετάθετοι είναι οι ηθικοί νόμοι, γιατί δεν γίνεται τίποτε στην τύχη, για να μπορεί να σταθεί το υλιστικό αξίωμα· *«Φάγωμεν, πίνωμεν, ούριον γαρ αποθνήσκομεν»*. Κάποτε θα βρούμε μπροστά μας τη ζωή μας και τις πράξεις μας θα μας δικάσει ο Θεός *«διά Ιησού Χριστού»*. Κι αν είναι να μας δικάσει ο Χριστός σαν Θεός, δεν θα σωθεί κανένας από μας. Μα θα μας δικάσει σαν Θεός και άνθρωπος μέσα στα ανθρώπινα μέτρα. Και θα μας ζητήσει αν είχαμε μεταξύ μας αγάπη· η αγάπη, γράφει ο Απόστολος, *«καλύψει πλήθος αμαρτιών»*. Η αγάπη δεν είναι μια λέξη και μια θεωρητική διδασκαλία, αλλά συγκεκριμένη κάθε φορά πράξη προς τον συνάνθρωπο και τον πλησίον, που είναι αδελφός *«εν τω ονόματι Ιησού Χριστού»*.

Όχι απρόσωπα ο άνθρωπος ούτε η ανθρωπότητα, αλλά ο πλησίον προσωπικά και ο αδελφός. Ας έχουμε λοιπόν αγάπη, ας πιστεύουμε στο Θεό, που από αγάπη προς τον άνθρωπο έγινε άνθρωπος, για να σώσει έναν-έναν τον άνθρωπο. Για να ακούσουμε όταν θα μας κρίνει· *«Δεύτε οι ευλογημένοι...»*. Αμήν.

[Μητροπ. Σερβίων και Κοζάνης (+)Διονυσίου, «Επί πτερύγων ανέμων», τ Α΄, εκδ. Νεκτ. Παναγόπουλος]